

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 234.094 van 9 maart 2016
in de zaak A. 208.852/XIV-35.074**

In zake : de NV BEKAERT
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Dirk Lindemans
 kantoor houdend te 1000 Brussel
 Keizerslaan 3
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

 het VLAAMSE GEWEST
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Francine Lemaire
 kantoor houdend te 1070 Brussel
 René Berrewaertslaan 34
 bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 8 mei 2013, strekt tot de nietigverklaring van “de beslissing, zonder een gekende datum, vervat in een ongedateerde brief ontvangen door de verzoekende partij op 13 maart 2013, waarbij beslist wordt om op de uitbetaling van een saldo aan strategische opleidingssteun, toegekend bij beslissing van de Vlaamse regering van 12 december 2008, een bedrag van €139.608,39 of 14,01% in te houden”.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij arrest nr. 232.126 van 8 september 2015 wordt het debat heropend.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partij heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Auditeur Frederic Eggermont heeft een verslag opgesteld.

De verzoekende partij heeft een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend. De verwerende partij heeft een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 30 september 2015.

Staatsraad Kaat Leus heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Dirk Lindemans, die verschijnt voor de verzoekende partij, en advocaat Francine Lemaire, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Frederic Eggermont heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Op 13 juni 2008 ontvangt het agentschap Economie een aanvraag van de verzoekende partij voor het bekomen van opleidingssteun, gekend bij de verwerende partij onder het dossiernummer 2008 S 00008. De opleidingen zullen plaatsvinden in het Bekaert Technology Center te Zwevegem.

Bij de aanvraag wordt door de verzoekende partij een ondergetekende verklaring van 10 juni 2008 gevoegd waarin onder meer wordt verklaard:

“[...]”

Ik verklaar dat de onderneming zich ertoe verbindt:

- de bepalingen van het decreet van 31 januari 2003 betreffende het economisch ondersteuningsbeleid, de uitvoeringsbesluiten en het oproepingsbesluit van de Vlaamse minister, bevoegd voor het economisch beleid, na te leven en het Agentschap Economie alle nodige inlichtingen over deze aanvraag te verschaffen
- de gesubsidieerde investeringen te behouden en te exploiteren voor beroepsdoeleinden gedurende vijf jaar na het beëindigen van de investeringen, zoals bepaald in artikel 7 van het decreet van 31 januari 2003 betreffende het economisch ondersteuningsbeleid
- de gesubsidieerde investeringen niet te verplaatsen buiten het Vlaamse Gewest of buiten een regionaal steungebied binnen vijf jaar na de investeringen
- de wettelijke informatie- en raadplegingsprocedures na te leven bij collectief ontslag binnen vijf jaar na het beëindigen van de investeringen of opleidingen
- eventueel ten onrechte verkregen subsidies terug te betalen.”

3.2. Bij brief van 16 juni 2008 van de administrateur-generaal van het agentschap Economie, afdeling Economisch Ondersteuningsbeleid, wordt gemeld dat de aanvraag tot het bekomen van strategische opleidingssteun bij het Agentschap werd geregistreerd op 13 juni 2008. Die brief vermeldt nog:

“Hierbij wordt bevestigd dat, onder voorbehoud van de uiteindelijke uitkomst van een gedetailleerd onderzoek, het project aan de vastgestelde voorwaarden voldoet om in aanmerking te komen voor steun.

Deze bevestigingsbrief kan niet worden beschouwd als een definitieve toekenning van steun zodat uw onderneming nog geen rechten kan putten uit deze brief. Dit schrijven dient enkel om de startdatum van de opleidingen vast te stellen. Uw project mag ten vroegste starten op de datum van deze brief en uiterlijk zes maanden na die datum.

Ik vestig er uw aandacht op dat de steun vervalt indien u start met de opleidingen voor de datum van deze brief.

Dit steunregime werd ter kennis gebracht bij de Europese Commissie en is geregistreerd onder volgende identificatienummers: [...]”.

3.3. Bij beslissing van 12 december 2008 van de Vlaamse regering wordt, met toepassing van het besluit van de Vlaamse regering van 22 februari 2008, één miljoen euro aan opleidingssteun toegekend. De Vlaamse regering

beslist onder meer “volgens de in punt V van bovengenoemde nota geformuleerde modaliteiten opleidingssteun ad 1 mln. euro toe te kennen, zoals voorgesteld in punt IV van voornoemde nota”. De nota waarnaar wordt verwezen betreft de nota aan de Vlaamse regering (VR 2008 1212 DOC. 1490). Punt IV van die nota betreft de “Berekening van de steun”; punt V ervan betreft de “Uitbetalingsmodaliteiten”.

Die beslissing wordt aan de verzoekende partij ter kennis gebracht bij brief van 13 januari 2009 van de administrateur - generaal van het agentschap Economie, afdeling Economisch Ondersteuningsbeleid.

3.4. Bij een ter post aangetekende brief van 22 maart 2012 laat de verzoekende partij aan de minister-president van de Vlaamse regering weten dat, na de mededeling van 2 februari 2012 aan de ondernemingsraad om tot collectief ontslag over te gaan en nadat, met instemming van de ondernemingsraad, de door de regelgeving voorgeschreven informatie - en raadplegingsprocedure werd afgesloten, werd “beslist tot collectief ontslag en sluiting over te gaan” in de technische bedrijfseenheid te Aalter. In die brief wordt tevens meegedeeld dat “het nog niet duidelijk is welke werknemers in het kader van de sluiting zullen ontslagen worden”.

3.5. Op 17 september 2012 wordt door het agentschap Ondernemen een verslag van onderzoek opgesteld.

3.6. Bij e-mail van 1 februari 2013 laat de verzoekende partij weten dat over de periode 16 juni 2008 tot 31 december 2011, 571 medewerkers waren betrokken bij het opleidingsprogramma 2008 S 00008 waarvan er, in totaal, in het kader van de herstructurering, 80 moeten afvloeien.

3.7. Bij brief van 13 maart 2013 van de Vlaamse minister van Economie wordt de thans bestreden beslissing genomen, die wordt gemotiveerd als volgt:

“Bij beslissing van de Vlaamse Regering van 12 december 2008 werd aan NV

Bekaert een opleidingssteun toegekend van 1.000.000 euro voor een opleidingsproject in de vestiging te Deerlijk voor opleidingskosten van voor totaal 5.000.000 euro. Hiervan werden tot op heden reeds twee schijven uitbetaald, voor een totaalbedrag van 700.000 euro.

Het inspectieverslag van 17 september 2012 bevat volgende vaststellingen, losstaand van de aankondiging tot sluiting van de vestiging te Aalter:

- Het opleidingsdossier werd gerealiseerd binnen de periode 16 juni 2008 - 31 december 2011;
- De totale aanvaardbare opleidingsuitgaven bedragen 4.982.456 euro;
- De vooropgestelde score van 50 punten werd gerealiseerd en geeft aanleiding tot de toekenning van 20% opleidingssteun;
- In totaal hebben 571 werknemers opleidingen gevolgd tijdens de opleidingsperiode.

De subsidiëring van dit opleidingsproject valt onder het Besluit van de Vlaamse Regering inzake strategische investerings- en opleidingssteun van 22 februari 2008.

Artikel 47 van voormeld besluit stelt het volgende:

‘Art.47.§1. De subsidie kan geheel of gedeeltelijk worden teruggevorderd binnen de 10 jaar na de indieningsdatum van de subsidieaanvraag, onder voorbehoud van de toepassing van de wetten op de Rijkscomptabiliteit, gecoördineerd op 17 juli 1991 en de wet van 7 juni 1994 tot wijziging van het koninklijk besluit van 31 mei 1933 betreffende de verklaringen, te doen in verband met subsidies, vergoedingen en toelagen van elke aard, die geheel of gedeeltelijk ten laste zijn van de Staat, in geval van:

1. faillissement, vereffening, boedelafstand, ontbinding, vrijwillige of gerechtelijke verkoop, sluiting in het kader van een sociaal-economische herstructureringsoperatie met tewerkstellingsafbouw tot gevolg binnen vijf jaar na het beëindigen van het strategisch investerings- of opleidingsproject.’

Op 2 februari 2012 kondigde de NV Bekaert de herstructurering aan in haar vestigingen in Vlaanderen met ontslag van werknemers in de verschillende vestigingen als gevolg. Overeenkomstig artikel 6 van de C.A.O. nr. 24 van 2 oktober 1976 en artikel 66 van de Wet van 13 februari 1998 houdende bepalingen tot bevordering van de tewerkstelling heeft zij vervolgens de informatie-en raadplegingsprocedure gevoerd. Er vonden bijzondere ondernemingsraden plaats op 2, 8, 21 en 27 februari en 6, 15 en 20 maart 2012, waarna de informatie-en raadplegingsprocedure met instemming van de ondernemingsraad werd afgesloten.

Deze herstructurering had ook zijn weerslag op dit gesubsidieerd opleidingsprogramma.

Door de herstructurering zijn 80 personen van de 571 opgeleiden ontslagen zodat er uiteindelijk 491 personen of 85,99 % tewerk gesteld blijven die met overheidssteun opgeleid werden.

Aldus wordt het uiteindelijk aanvaard steunbedrag van 996.491 euro geprorateerd en teruggebracht tot 85,99 % zijnde 856.882,61 euro.

Er is reeds 700.000 euro steun uitbetaald, zodat nog een saldo van 156.882,61 euro kan uitbetaald worden.

Dit bedrag zal eerstdaags in uitbetaling worden gesteld.”

Dit is de bestreden beslissing.

IV. Rechtsmacht van de Raad van State

4. De verwerende partij werpt in haar memorie van antwoord op dat, gezien de subsidie werd toegekend en dit aan de onderneming schriftelijk werd meegedeeld met vermelding van het subsidiebedrag, de uitbetalingsvoorwaarden en de na te leven voorwaarden, de betwisting omtrent de terugvordering, te dezen bij wijze van inhouding van een deel van de toegekende subsidie, een betwisting aangaande een subjectief recht inhoudt. De wijziging bij artikel 14, 1° van het besluit van de Vlaamse regering van 17 december 2010 ‘tot wijziging van diverse bepalingen van het besluit van de Vlaamse Regering van 22 februari 2008 tot toekenning van strategische investerings- en opleidingssteun aan ondernemingen in het Vlaamse Gewest’ van artikel 47 van het besluit van de Vlaamse regering van 22 februari 2008 ‘tot toekenning van strategische investerings- en opleidingssteun aan ondernemingen in het Vlaamse Gewest’ (hierna: het subsidiebesluit) waarbij het hulpwerkwoord “wordt” door “kan” is vervangen, maakt het mogelijk voor de Vlaamse regering om niet steeds automatisch tot volledige terugvordering over te gaan. Het hulpwerkwoord “kan” dient te worden gelezen in de samenhang met de termen “geheel of gedeeltelijk”, maar wijst niet op een discretionaire bevoegdheid van het bestuur om, wanneer een steuntrekkende onderneming zich bevindt in een van de in artikel 47 voorziene gevallen, de steun al dan niet terug te vorderen.

De verwerende partij zet uiteen dat volgens artikel 50, § 2, derde lid, van de bijzondere wet van 16 februari 1989 ‘betreffende de financiering van de gemeenschappen en de gewesten’ de federale wetgever de algemene bepalingen vaststelt op het stuk van de controle inzake het verlenen en het gebruik van subsidies. Ter uitvoering van genoemd artikel 50, § 2, derde lid, heeft de federale wetgever de wet van 16 mei 2003 ‘tot vaststelling van de algemene bepalingen die gelden voor de begrotingen, de controle op de subsidies en voor de boekhouding van de gemeenschappen en de gewesten, alsook voor de organisatie van de controle door het Rekenhof’ (hierna: de algemene bepalingenwet van 16 mei 2003) aangenomen. Deze wet trad, wat de Vlaamse Gemeenschap en het Vlaamse

Gewest betreft, in werking op 1 januari 2012. Uit de bepalingen van de bijzondere financieringswet en uit de parlementaire voorbereiding ervan, kan worden afgeleid dat het de gemeenschappen en de gewesten niet toekomt inzake de controle op het verlenen en het gebruik van subsidies algemene bepalingen vast te stellen, zelfs niet door de bestaande algemene bepalingen te hernemen, maar dat zij alleen bevoegd zijn om buiten dit wettelijk kader in deze materies specifieke regels te bepalen. Deze specifieke regels mogen evenwel geen afbreuk doen aan de bestaande algemene regels welke tot 31 december 2011 zijn vervat in de artikelen 55 tot 58 van de gecoördineerde wetten op de Rijkscomptabiliteit en, sedert 1 januari 2012, in de artikelen 10 tot 14 van de genoemde algemene bepalingenwet van 16 mei 2003. De bevoegdheid om ter zake specifieke regels vast te stellen, moet in die zin worden begrepen dat de gemeenschappen en de gewesten die door de federale wetgever vastgestelde regels eigenlijk alleen maar strenger kunnen maken en er niet van mogen afwijken. De algemene bepalingenwet van 16 mei 2003 bevat in de artikelen 11 en 13 bovendien bijna identieke bepalingen als de artikelen 55 en 57 van de gecoördineerde wetten op de Rijkscomptabiliteit. Hieruit volgt dat “kan” in het subsidiebesluit op die manier moet worden gelezen dat het een echte verplichting tot terugvorderen inhoudt.

De toekenning van de subsidie aan de verzoekende partij werd opgenomen in een individueel uitvoeringsbesluit van 12 december 2008 en aan de onderneming schriftelijk meegedeeld met vermelding van het subsidiebedrag, de uitbetalingsvoorwaarden en de na te leven voorwaarden. Artikel 47 van het subsidiebesluit bepaalt de verschillende gevallen waarin tot (gehele of gedeeltelijke) terugvordering wordt overgegaan. Het gaat om gevallen waarin zich na de beëindiging van het project feiten voordoen die hun weerslag hebben op de aanwending van de ontvangen steun, zoals het geval waarin zich bepaalde gebeurtenissen voordoen (faillissement, vereffening, enz.), vervreemding van betoelaagde investeringen of de niet-naleving van de wettelijke procedures bij collectief ontslag, enz.. Het bestuur zal de steun, geheel dan wel gedeeltelijk, terugvorderen, naargelang van het geval. De bestreden beslissing maakt toepassing van artikel 47, § 1, 1° van het subsidiebesluit. Die bepaling voorziet dat de subsidie

binnen de 10 jaar na de indieningsdatum van de subsidieaanvraag, geheel of gedeeltelijk, “kan” worden teruggevorderd, onder voorbehoud van de toepassing van de ter zake geldende federale wetgeving (zie *infra*), in de gevallen waarin zich, binnen de vijf jaar na het beëindigen van het project, bepaalde gebeurtenissen voordoen in de steuntrekkende onderneming, met name “faillissement, vereffening, boedelafstand, ontbinding, vrijwillige of gerechtelijke verkoop, sluiting in het kader van een sociaaleconomische herstructureringsoperatie, met tewerkstellingsafbouw tot gevolg”. De mate van terugvordering binnen het kader van artikel 47, § 1, 1° is afhankelijk van de mate van tewerkstellingsafbouw. Bij volledige tewerkstellingsverlies volgt een volledige terugvordering. Bij gedeeltelijke tewerkstellingsafbouw volgt een gedeeltelijke terugvordering in dezelfde mate. Bij de verzoekende partij zullen 80 van de 571 opgeleiden afvloeien ten gevolge van sluiting en herstructurering, waardoor het aanvaarde steunbedrag wordt verminderd, *pro rata*, met 14,01 % en slechts voor 85,99 % kan worden uitbetaald. Het ingestelde beroep heeft dus tot werkelijk en rechtstreeks voorwerp een geschil over een subjectief recht, namelijk het recht op uitbetaling van de toegekende subsidie en de niet-terugvordering ervan. Bij gebrek aan uitdrukkelijke bevoegdheidstoewijzing aan de Raad van State behoort dit geschil tot de bevoegdheid van de gewone hoven en rechtbanken.

5. Anticiperend op een exceptie wegens gebrek aan rechtsmacht, stelt de verzoekende partij in haar verzoekschrift dat artikel 47, § 1, van het subsidiebesluit bepaalt dat de steun “kan” worden teruggevorderd, “onder zekere voorwaarden”. De verzoekende partij wijst er op dat die reglementaire bepaling voorheen, dit is vóór de wijziging ervan in 2010, bepaalde dat de “volledige subsidie wordt teruggevorderd”. De leer van het arrest nr. 218.454 van 13 maart 2012 van de Raad van State kan te dezen geen toepassing vinden. In dat arrest wordt gesteld dat het hulpwerkwoord “kan” niet decisief is om uit te maken of er sprake is van een discretionaire of gebonden bevoegdheid bij een terugvordering door de overheid. Dat zou voortvloeien uit het samen lezen in die zaak van de bijzondere regels inzake terugvordering en de gemeenrechtelijke regeling van artikel 57 van de gecoördineerde wetten op de Rijkscomptabiliteit. Te dezen echter

is het woordgebruik “kan” wel decisief omdat het woord “kan” in artikel 47, § 1, van het besluit van 22 februari 2008 er niet toevallig of onachtzaam in is opgenomen. Een toepassing van die leer zou de wijziging van “wordt” naar “kan” betekenisloos maken. Daarenboven zijn de gecoördineerde wetten van 17 juli 1991 op de Rijkscomptabiliteit - de gemeenrechtelijke regeling waarnaar in het voornoemde arrest wordt verwezen - sinds 1 januari 2012 niet langer van toepassing voor de Vlaamse Gemeenschap en het Vlaamse Gewest. De subsidie werd ook niet toegekend op basis van een overeenkomst, maar op grond van een eenzijdige beslissing, terwijl de terugvordering niet gebeurt wegens, noch gemotiveerd is door een miskenning van contractuele voorwaarden. De bestreden terugvordering is dan ook een uitoefening van een discretionaire beoordeling, waardoor de Raad van State rechtsmacht heeft, zelfs al betreft het een subsidie.

In haar memorie van wederantwoord herhaalt de verzoekende partij dat het woord “kan” in artikel 47, § 1, van het subsidiebesluit een decisief karakter heeft voor de vaststelling dat er een discretionaire bevoegdheid in hoofde van de verwerende partij is. Indien de Vlaamse regering enkel de invoering van de mogelijkheid tot een gedeeltelijke terugvordering beoogde zonder te raken aan haar gebonden bevoegdheid om in elk geval tot een terugvordering over te gaan, “dan had zij in de tekst van artikel 47, § 1 ingeschreven dat de subsidie ‘wordt geheel of gedeeltelijk’ teruggevorderd en niet ‘kan geheel of gedeeltelijk’ worden teruggevorderd”.

Zij stelt dat de verwerende partij niet betwist dat de subsidie werd toegekend op grond van een eenzijdige bestuurshandeling en niet op grond van een wederkerige overeenkomst. De stelling van de verwerende partij dat de gebonden bevoegdheid van de overheid niettemin moet worden afgeleid uit de schriftelijke mededeling aan de verzoekende partij dat haar een subsidie werd toegekend, met vermelding van het subsidiebedrag, de uitbetalingsvoorwaarden en de na te leven voorwaarden alsook uit de wettelijke bepalingen inzake de controle op het verlenen en aanwenden van subsidies zijn niet van aard om de vaststelling van discretionaire bevoegdheid in hoofde van de verwerende partij te ontkrachten.

De stelling van de verwerende partij dat het gaat om een gebonden bevoegdheid komt de verzoekende partij over als een poging om te vermijden dat de Raad van State zich uitspreekt over de gegrondheid van het eerste middel dat nu net betrekking heeft op de motiveringsplicht die onlosmakelijk is verbonden met het al dan niet discretionair karakter van de terugvorderingsbevoegdheid. De verzoekende partij merkt nog op dat de bestreden beslissing niet aangeeft dat zij “specifieke bindende voorwaarden zou hebben geschonden die in de beslissing tot toekenning van de subsidie zijn opgenomen”. Zij stelt dat nu door de Vlaamse regering geen specifieke voorwaarden werden gekoppeld aan de toekenning van de subsidie en in de bestreden beslissing niet wordt gemotiveerd welke specifieke voorwaarden zijn geschonden die een terugvordering zouden verantwoorden, vastgesteld moet worden dat de bestreden beslissing in het kader van een discretionaire bevoegdheidsuitoefening is genomen, na een opportuniteitsafweging. Ook de omstandigheid dat in artikel 47, § 1, van het subsidiebesluit de gevallen worden opgesomd waarin tot een gehele of gedeeltelijke terugvordering kan worden beslist, doet hieraan geen afbreuk. Volgens het Hof van Cassatie is slechts van een subjectief recht sprake bij een volledig gebonden bevoegdheid. Zoals eerder gesteld, impliceert het woord “kan” dat de Vlaamse regering niet *ipso facto* moet overgaan tot terugvordering. Bovendien moet de overheid het bedrag bepalen dat wordt teruggevorderd, wat een beoordelingsbevoegdheid is die moet worden gemotiveerd. Zelfs de toekenning van de investerings- en opleidingssteun gebeurt op basis van beoordelingscriteria, waardoor de overheid moet beoordelen of een onderneming al dan niet in aanmerking komt voor opleidingssteun. Hieruit volgt dat een onderneming zoals de verzoekende partij geen subjectief recht heeft op toekenning van dergelijke steun, doch dat zij haar aanvraag moet motiveren, waardoor de bevoegde overheid deze aanvraag evenzeer op een gemotiveerde wijze moet beantwoorden. Geschillen, zoals het onderhavige, betreffen de legaliteit van normen van het objectief recht, waarbij het irrelevant is of de verzoekende partij al dan niet in kennis werd gesteld van het toegekende subsidiebedrag, de uitbetalingsvoorwaarden en de na te leven voorwaarden, nu die melding niet verhindert dat de overheid zelf dient te beslissen of ze wenst over te gaan tot terugvordering. Om dezelfde redenen kan op grond van artikel 38 van het

decreet van 31 januari 2003 ‘betreffende het economisch ondersteuningsbeleid’ noch op grond van artikel 40 van het decreet van 16 maart 2012 met hetzelfde opschrift tot een andere conclusie worden gekomen. De omstandigheid dat deze bepalingen de Vlaamse regering machtigen om de gevallen van terugvordering te bepalen, evenals de termijn waarbinnen terugvordering mogelijk is, enz., doen geen afbreuk aan de beoordelingsruimte om voor elk geval afzonderlijk na te gaan of een terugvordering opportuun is.

Tot slot herhaalt de verzoekende partij dat de gecoördineerde wetten op de Rijkscomptabiliteit niet langer van toepassing zijn op het Vlaamse Gewest en de Vlaamse Gemeenschap, en dat het hulpwerkwoord “kan” in artikel 7, § 1, van het subsidiebesluit wel degelijk decisief is. Het beginsel dat de gemeenschappen en de gewesten niet vermogen af te wijken van de federale basisregels moet in die zin worden geïnterpreteerd dat het de deelstaten niet is toegestaan om de in de algemene bepalingenwet van 16 mei 2003 opgenomen gevallen terug te schroeven of te versoepelen. Artikel 47, § 1, van het subsidiebesluit heeft niet die draagwijdte, want bevat, behalve de uitdrukkelijke opname van de in artikel 13 van de wet van 16 mei 2003 bepaalde gevallen, bijkomende gevallen waarin tot de terugvordering van de subsidie kan worden besloten. Er is dan ook geen verband met de vraag of de bevoegde overheid met toepassing van de bepalingen van de algemene bepalingenwet van 16 mei 2003 moet overgaan tot een terugvordering van een subsidie wanneer een onderneming zich in “één van de in artikel 13 van de wet van 16 mei 2003 of de in artikel 47, § 1, van het besluit van 22 februari 2008 opgenomen gevallen bevindt”. Het oordeel of een onderneming de aan haar opgelegde voorwaarden niet heeft nageleefd en, in het bevestigende geval, of dit desgevallend moet worden gesanctioneerd met een terugvordering van de toegekende en reeds uitbetaalde subsidie is een discretionaire bevoegdheid. Bovendien voorziet artikel 13 van de algemene bepalingenwet van 16 mei 2003, anders dan artikel 47, § 1 van het subsidiebesluit, enkel in een integrale terugvordering. Zelfs bij een verplichting tot terugvordering is er, bij toepassing van een geval voorzien in artikel 47, § 1, van het subsidiebesluit, nog het oordeel over de omvang van het terug te vorderen bedrag.

Beoordeling

6. Uit de artikelen 144, eerste lid, en 145 van de Grondwet volgt dat de geschillen over subjectieve rechten - altijd, wat de geschillen over burgerlijke rechten betreft, en in principe, wat de geschillen over politieke rechten betreft - tot de rechtsmacht van de hoven en rechtbanken behoren. Onder voorbehoud van een toewijzing van bevoegdheid inzake politieke rechten, is de Raad van State dan ook zonder rechtsmacht om kennis te nemen van beroepen tot nietigverklaring waarvan het werkelijke en rechtstreekse voorwerp een geschil over subjectieve rechten betreft. Dat is het geval wanneer het annulatieberoep strekt tot de erkenning van een subjectief recht, waaromtrent het bestuur geen discretionaire, maar slechts een gebonden bevoegdheid bezit.

Opdat er sprake zou zijn van een vordering op grond van een subjectief recht, en dus van gebrek aan rechtsmacht van de Raad van State, is vereist dat een verzoeker zich beroept op een welbepaalde juridische verplichting die een regel van objectief recht rechtstreeks aan een derde oplegt en bij de nakoming waarvan een verzoeker belang heeft. Om zich ten aanzien van de bestuurlijke overheid op een subjectief recht te kunnen beroepen is het, zoals gezegd, noodzakelijk dat de bevoegdheid van de overheid gebonden is (Cass. 8 maart 2013, nr. C.12.0424.F).

De Raad van State heeft bijgevolg enkel rechtsmacht indien de bestreden beslissing een constitutieve beslissing is waarbij de overheid gebruik heeft gemaakt van haar discretionaire beoordelingsbevoegdheid. Hij is zonder rechtsmacht als het gaat om een beslissing waarbij de overheid vaststelt dat de betrokkene voldoet aan de wettelijke en reglementaire voorwaarden waardoor hij zich kan beroepen op een welbepaald recht.

7. Het relevante wetgevend kader wordt hierna weergegeven.

Het op het ogenblik van de beslissing tot toekenning aan de verzoekende partij van opleidingssteun geldende decreet van 31 januari 2003 ‘betreffende het economisch ondersteuningsbeleid’ (hierna: het decreet van 31 januari 2003) voorzag dat de Vlaamse regering onder meer steun kon verlenen aan kleine en middelgrote ondernemingen voor interne en externe opleiding van werkenden (artikel 22). Ten tijde van het nemen van de thans bestreden (terugvorderings)beslissing was het decreet van 16 maart 2012 ‘betreffende het economisch ondersteuningsbeleid’ (hierna: decreet van 16 maart 2012) van kracht dat dezelfde mogelijkheden tot steun voorziet (artikel 22). Artikel 22 machtigt de Vlaamse regering ertoe steun te verlenen onder de voorwaarden vermeld in de toepasselijke Europese regelgeving, het decreet ‘betreffende het economisch ondersteuningsbeleid’ en de uitvoeringsbesluiten.

Het (reglementaire) subsidiebesluit van 22 februari 2008 dat voorheen rechtsgrond vond in het decreet van 31 maart 2003 en, sedert de inwerkingtreding ervan op 7 mei 2012, rechtsgrond vindt in het decreet van 16 maart 2012, bepaalt in artikel 9 dat binnen de beschikbare begrotingskredieten steun kan worden verleend aan ondernemingen voor een strategisch opleidingsproject onder de voorwaarden, vermeld in het voornoemde decreet en in dit uitvoeringbesluit.

De steun wordt toegekend in de vorm van een subsidie (artikel 13 van het besluit van 22 februari 2008).

De door de onderneming ingediende subsidieaanvraag wordt individueel getoetst aan ontvankelijkheids- en beoordelingscriteria (artikel 19 van het subsidiebesluit). De artikelen 21 tot 23 ervan handelen over de ontvankelijkheids- en beoordelingscriteria en de te behalen score, waarna op grond van artikel 24 van datzelfde besluit de minister of de Vlaamse regering - naargelang de steun minder of gelijk, of meer is dan 500.000 euro - beslist over de subsidieverlening.

Op het ogenblik van de beslissing tot toekenning van de steun aan de verzoekende partij gold het (inmiddels opgeheven) ministerieel besluit 18 april 2008 ‘tot uitvoering van het besluit van de Vlaamse regering tot toekenning van strategische investerings- en opleidingssteun aan ondernemingen in het Vlaamse Gewest’. In dat besluit dat, luidens artikel 4 ervan, uitvoering geeft aan artikel 22 van het subsidiebesluit werden - nauwkeurig, duidelijk en precies - de wijze van indiening van de aanvraag bepaald, evenals de ontvankelijkheids- en beoordelingscriteria voor de toekenning van opleidingssteun, het gewicht dat aan de beoordelingscriteria wordt verleend, de wijze van berekening van de behaalde score, evenals het steunpercentage (steunintensiteit) en de berekening ervan.

Volgens artikel 45 van het subsidiebesluit wordt de steun uitbetaald in drie schijven. Krachtens artikel 45, § 1, 3°, van het subsidiebesluit, zoals gewijzigd bij artikel 13 van het wijzigingsbesluit 17 december 2010, wordt, wat de opleidingssteun betreft, de laatste schijf op zijn vroegst dertig dagen na de beslissing tot toekenning van de subsidie uitbetaald, na de volledige realisatie van het strategisch opleidingsproject, op voorwaarde dat de onderneming de uitbetaling van de schijf aanvraagt en nadat het bevoegde agentschap vaststelt dat (a) het strategisch opleidingsproject volledig is gerealiseerd, (b) er geen achterstallige schulden zijn vastgesteld bij de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid en in het kader van steunmaatregelen met toepassing van het decreet, (c) de aanvangstewerkstelling minstens behouden blijft en (d) aan alle voorwaarden, bepaald in het decreet en in dit besluit, is voldaan. Artikel 45, § 1, 3° bepaalt nog dat in het geval van daling van de aanvangstewerkstelling “de volledige steun *pro rata* [wordt] verminderd”.

De terugvordering van de steun wordt geregeld in de artikelen 47 tot 49 van het subsidiebesluit. De voornoemde artikelen 47 tot 49 vinden rechtsgrond in het ten tijde van de toekenningsbeslissing geldende artikel 38 van het decreet van 31 januari 2003 dat de Vlaamse Regering opdraagt de gevallen te bepalen van terugvordering, evenals de termijnen waarbinnen de feiten

die aanleiding geven tot terugvordering zich moeten voordoen en de intrestvoet die in dat geval verschuldigd is. Ten tijde van het nemen van de bestreden (terugvorderings)beslissing was de rechtsgrond ervoor artikel 40 van het decreet van 16 maart 2012. Dit artikel 40 bepaalt:

“De Vlaamse Regering bepaalt de gevallen van terugvordering met behoud van de toepassing van de bepalingen in de wet van 16 mei 2003 tot vaststelling van de algemene bepalingen die gelden voor de begrotingen, de controle op de subsidies en voor de boekhouding van de gemeenschappen en de gewesten, alsook voor de organisatie van de controle door het Rekenhof, het decreet van 8 juli 2011 houdende regeling van de begroting, de boekhouding, de toekenning van subsidies en de controle op de aanwending ervan, en de controle door het Rekenhof en de wet van 7 juni 1994 tot wijziging van het koninklijk besluit van 31 mei 1933 betreffende de verklaringen te doen in verband met subsidies, vergoedingen en toelagen van elke aard, die geheel of gedeeltelijk ten laste zijn van de Staat.

De Vlaamse Regering bepaalt de intrestvoet die in geval van terugvordering verschuldigd is.

De Vlaamse Regering bepaalt de termijnen waarbinnen de feiten die aanleiding geven tot terugvordering, zich moeten voordoen, en de termijn waarin ze de steun kan terugvorderen.”

Op het ogenblik van de bestreden (terugvorderings)beslissing bepaalt artikel 47, § 1, van het besluit van 22 februari 2008:

“De subsidie kan geheel of gedeeltelijk worden teruggevorderd binnen de 10 jaar na de indieningsdatum van de subsidieaanvraag, onder voorbehoud van de toepassing van de wetten op de Rijkscomptabiliteit, gecoördineerd op 17 juli 1991 en de wet van 7 juni 1994 tot wijziging van het koninklijk besluit van 31 mei 1933 betreffende de verklaringen, te doen in verband met subsidies, vergoedingen en toelagen van elke aard, die geheel of gedeeltelijk ten laste zijn van de Staat, in geval van :

1° faillissement, vereffening, boedelafstand, ontbinding, vrijwillige of gerechtelijke verkoop, sluiting in het kader van een sociaal-economische herstructureringsoperatie met tewerkstellingsafbouw tot gevolg binnen vijf jaar na het beëindigen van het strategisch investerings- of opleidingsproject;

2° vervreemding of wijziging van de oorspronkelijke bestemming of het gebruik van de gesubsidieerde investeringen binnen de vijf jaar na het beëindigen van de investeringen in geval van een strategisch investeringsproject, met behoud van de toepassing van artikel 13, 2, van de algemene vrijstellingsverordening;

3° niet-naleving van de wettelijke informatie- en raadplegingsprocedures bij collectief ontslag binnen vijf jaar na het beëindigen van het strategisch investerings- of opleidingsproject;

4° niet-naleving van de milieuwetgeving en de wetgeving op de ruimtelijke ordening na het beëindigen van het strategisch investerings- of opleidingsproject;

5° niet-naleving van de bij het decreet of dit besluit opgelegde voorwaarden binnen vijf jaar na het beëindigen van het strategisch investerings- of opleidingsproject;

6° een eindscore die minder bedraagt dan de minimumscore.

§ 2. Bij een gecombineerd dossier, als vermeld in hoofdstuk IV, wordt § 1 gecontroleerd per deel.”

Tot slot, dient nog rekening te worden gehouden met het bepaalde in artikel 50, § 2, derde lid, van de bijzondere wet van 16 januari 1989 ‘betreffende de financiering van de gemeenschappen en de gewesten’, luidens hetwelk de federale wet de algemene bepalingen vaststelt op het stuk van de controle inzake het verlenen en het gebruik van subsidies. Ter uitvoering van voornoemd artikel 50, § 2, derde lid, heeft de federale wetgever de algemene bepalingenwet van 16 mei 2003 aangenomen die, op het ogenblik van de bestreden beslissing, in werking is getreden wat het Vlaamse Gewest betreft. De artikelen 11 tot 14 van die algemene bepalingenwet bevatten algemene bepalingen inzake de controle op het verlenen en het gebruik van de door de gemeenschappen en gewesten toegekende subsidies. Voormelde artikelen luiden:

“Art. 11. Iedere subsidie verleend door de in artikel 2 opgesomde gemeenschappen en gewesten of door een rechtspersoon, die rechtstreeks of onrechtstreeks door één van die gemeenschappen en gewesten wordt gesubsidieerd, daarin begrepen ieder door hen zonder interest verleend terugvorderbaar voorschot, moet worden aangewend voor de doeleinden, waarvoor zij werd verleend.

Behalve wanneer een decreet, ordonnantie of reglementaire bepaling daarin voorziet, worden in iedere beslissing houdende toekenning van een subsidie nauwkeurig de aard, het gebruik en de omvang van en de nadere regels omtrent de door de begunstigde van de subsidie te verstrekken verantwoording vermeld.

Iedere begunstigde van een subsidie is ertoe gehouden verantwoording te verstrekken over de aanwending van de ontvangen bedragen, tenzij het decreet of de ordonnantie hem daarvan vrijstelling verleent.

Art. 12. Door het aanvaarden van de subsidie verleent de begunstigde meteen aan de in artikel 2 opgesomde gemeenschappen en gewesten het recht om ter plaatse controle te doen uitoefenen op de aanwending van de toegekende gelden.

De regering of het verenigd college zorgt voor de organisatie en de coördinatie van de controle. Voor die controle doen zij onder meer een beroep op de inspecteurs van financiën.

Art. 13. Tot onmiddellijke terugbetaling van de subsidie is gehouden de begunstigde :

1° die de voorwaarden niet naleeft, waaronder de subsidie werd verleend;

2° die de subsidie niet aanwendt voor de doeleinden, waarvoor zij werd verleend;

3° die de in artikel 12 bedoelde controle verhindert.

Blijft de begunstigde van de subsidie in gebreke de in artikel 11 bedoelde verantwoording te verstrekken, dan is hij gehouden tot terugbetaling ten belope van het deel dat niet werd verantwoord.

Art. 14. De uitkering van de subsidies kan worden opgeschort zolang de

begunstigde voor soortgelijke subsidies, die hij voordien heeft ontvangen, verzuimt de in artikel 11 bedoelde verantwoording te verstrekken of zich aan de in artikel 12 bepaalde controle te onderwerpen.

Wordt een subsidie in tranches uitgekeerd, dan wordt iedere tranche voor de toepassing van dit artikel als een afzonderlijke subsidie beschouwd.”

8. Uit de aangehaalde bepalingen van het subsidiebesluit kan worden afgeleid dat de steun, die de vorm van een subsidie heeft, wordt toegekend indien de aanvraag voldoet aan de beoordelingscriteria omschreven in de artikelen 22 en 23 van het subsidiebesluit. Nog daargelaten de vraag of te dezen de verwerende partij al dan niet beschikt over een discretionaire bevoegdheid inzake de toekenning van opleidingssteun, bestaat er in hoofde van de verzoekende partij in ieder geval een subjectief recht op steun sedert de [definitief geworden] toekenningsbeslissing van 12 december 2008 die werd genomen met toepassing van het subsidiebesluit én het op dat ogenblik geldende ministerieel besluit van 18 april 2008 (zie *supra*).

9. De vraag die derhalve nog rijst is of de verwerende partij bij het nemen van de bestreden (terugvorderings)beslissing over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid beschikte.

10. Krachtens artikel 47, § 1, 1°, van het subsidiebesluit “kan” in geval sluiting plaatsgrijpt in het kader van een sociaaleconomische herstructureringsoperatie met tewerkstellingsafbouw tot gevolg binnen vijf jaar na het beëindigen van het strategisch opleidingsproject, de opleidingssubsidie geheel of gedeeltelijk worden teruggevorderd. Die terugvorderingsgrond gold reeds op het ogenblik van de door de verzoekende partij ingediende subsidieaanvraag van 10 juni 2008 en derhalve ook op het ogenblik van de toekenningsbeslissing.

Er mag worden aangenomen dat, te dezen, de in artikel 47, § 1, van het subsidiebesluit bedoelde terugvordering omwille van de in punt 1° van die bepaling bedoelde uitzonderingsgrond (sluiting in het kader van een sociaaleconomische herstructureringsoperatie met tewerkstellingsafbouw tot

gevolg binnen vijf jaar na het beëindigen van het strategisch investerings- of opleidingsproject), samen gelezen met artikel 45, § 1, 3° van datzelfde besluit, geschiedt bij wijze van inhouding op de derde schijf. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk dat ze betrekking heeft op de “uitbetaling [van het] saldo”.

In de bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk verwezen naar de in artikel 47, § 1, 1° van het subsidiebesluit vervatte terugvorderingsgrond. Er wordt in gesteld dat de herstructurering bij de verzoekende partij ook zijn weerslag had op het gesubsidieerde opleidingsprogramma: door de herstructurering zijn 80 personen van de 571 opgeleiden ontslagen zodat er uiteindelijk 491 personen of 85,99% tewerk gesteld blijven die met overheidssteun werden opgeleid. Het uiteindelijk aanvaarde steunbedrag wordt in de bestreden beslissing “geprorateerd en teruggebracht tot 85,99% zijnde 856.882,61 euro”. Rekening houdende met het reeds uitbetaalde steunbedrag, namelijk 700.000 euro, kan nog een saldo van 156.882, 61 euro worden uitbetaald.

11. De wijziging in artikel 47, § 1, van het subsidiebesluit van “volledige subsidie wordt teruggevorderd” in de “subsidie kan geheel of gedeeltelijk worden teruggevorderd” wijzigt niets aan het gegeven dat artikel 40 van het decreet van 16 maart 2012 uitdrukkelijk bepaalt dat de Vlaamse regering de gevallen van terugvordering vaststelt “met behoud van de toepassing van [onder meer] de bepalingen in de wet van 16 mei 2003 [...] [en] het decreet van 8 juli 2011 houdende regeling van de begroting, de boekhouding, de toekenning van subsidies en de controle op de aanwending ervan, en de controle door het Rekenhof [...]”.

Genoemd artikel 47, § 1, moet dan ook worden geïnterpreteerd rekening houdend met het in punt 7 aangehaalde artikel 50, § 2, derde lid, van de bijzondere wet van 16 januari 1989 en de in uitvoering daarvan aangenomen algemene bepalingenwet van 16 mei 2003.

Uit het hiervoor aangehaalde artikel 13 van die algemene bepalingenwet blijkt dat elke toelagetrekker principieel verplicht is de toelage

onmiddellijk terug te betalen (1) wanneer de voorwaarden waaronder de subsidie werd verleend niet worden nageleefd, (2) de toelage niet wordt aangewend voor de doeleinden waarvoor zij werd verleend of (3) die de in artikel 12 van diezelfde wet bedoelde controle verhindert. Blijft de betrokkene in gebreke de in artikel 11 van de algemene bepalingenwet bedoelde verantwoording te verstrekken, dan is hij gehouden tot terugbetaling ten belope van het deel dat niet werd verantwoord.

Dit houdt in dat - hoewel de bewoordingen van artikel 47, § 1, van het subsidiebesluit, namelijk het gebruik van het hulpwerkwoord “kan”, het mogelijk lijken te maken dat de verwerende partij over een keuzevrijheid beschikt inzake het terugvorderen van de subsidie en (de hoogte van) het bedrag ervan - die bepalingen, teneinde in overeenstemming te zijn met de voormelde bepalingen uit de algemene bepalingenwet van 16 mei 2003, in die zin moeten worden gelezen dat een echte verplichting tot terugvordering wordt opgelegd aan de verwerende partij indien de onderneming de voorwaarden van het decreet van 31 januari 2003 (en diens opvolger het decreet van 16 maart 2012) en de uitvoeringsbesluiten niet naleeft.

12. In die omstandigheden rest nog de vraag of in het in artikel 47, § 1, 1°, van het subsidiebesluit bedoelde geval van terugvordering waarop de bestreden beslissing is gesteund, kan worden beschouwd als een “bijkomend optioneel geval” van terugvordering, zijnde een geval “buiten” de gevallen waarin artikel 13 van de algemene bepalingenwet van 16 mei 2003 voorziet ervan uitgaande dat de Vlaamse regering een strengere “specifieke” regeling heeft aangenomen, waarbij het alsdan toekomt aan de verwerende partij om te beoordelen of de subsidie geheel, dan wel gedeeltelijk wordt teruggevorderd, rekening houdende met de feitelijke vaststellingen. Slechts in het geval van dergelijke “specifieke” regeling “buiten” de algemene bepalingenwet van 16 mei 2003 zou de bestreden beslissing niet volledig worden gedetermineerd door de geldende regelgeving en zou het hulpwerkwoord “kan” als decisief worden gezien voor de toekenning van een discretionaire beoordelingsvrijheid.

In het advies van de afdeling Wetgeving van de Raad van State bij het voorontwerp van decreet dat heeft geleid tot het decreet van 16 maart 2012 werd er, wat de beoogde machtiging aan de Vlaamse regering om de gevallen van terugvordering te bepalen betreft, op gewezen dat het de gemeenschappen en de gewesten niet toekomt inzake de controle op het verlenen en het gebruik van subsidies “algemene bepalingen” vast te stellen, zelfs niet door de bestaande algemene bepalingen te hernemen, maar dat ze alleen bevoegd zijn om “buiten dit wettelijk kader (...) in deze materies specifieke regels te bepalen”, die evenwel geen afbreuk mogen doen aan de bestaande algemene regels die thans, wat het Vlaamse Gewest betreft, zijn vervat in de artikelen 11 tot 14 van de algemene bepalingenwet van 16 mei 2003. De bevoegdheid om ter zake “specifieke regels” vast te stellen moet - volgens de verklaringen van de Minister van Financiën in de bevoegde Kamercommissie - immers in die zin worden begrepen dat “de gemeenschappen en gewesten die (door de federale wetgever vastgestelde) regels (eigenlijk) alleen maar strenger (kunnen) maken (en er) niet (kunnen van) afwijken”. In datzelfde advies werd nog gesteld dat aangezien de gemeenschappen en de gewesten enkel strengere regels inzake de controle op het verlenen en het gebruik van subsidies kunnen vaststellen, de delegatiebepaling zo moet worden herschreven, “dat de Regering enkel de in dat artikel vermelde regels kan verstrengen of bijkomende gevallen kan bepalen waarin de toelagetrekker tot terugbetaling is gehouden” (*Parl. St.*, Vl. Parl., 2011-2012, nr. 1411/1, p. 59-60).

Er dient te worden vastgesteld dat de ontworpen decretale machtigingsbepaling werd aangepast. De Vlaamse regering wordt ertoe gemachtigd de gevallen van terugvordering te bepalen “met behoud van de toepassing van de bepalingen in de wet van 16 mei 2003 tot vaststelling van de algemene bepalingen die gelden voor de begrotingen, de controle op de subsidies en voor de boekhouding van de gemeenschappen en de gewesten, alsook voor de organisatie van de controle door het Rekenhof [...]”.

In de memorie van toelichting bij artikel 40 van het decreet van 16 maart 2012 wordt uitdrukkelijk gepreciseerd dat “[d]e Vlaamse Regering wordt

gemachtigd om de gevallen van terugvordering te bepalen. Deze machtiging gebeurt met behoud van de toepassing van de bepalingen van de wet van 16 mei 2003, het decreet van 8 juli 2011 “[...] en de wet van 7 juni 1994 [...]”. Deze regels bepalen het kader waarbinnen de Vlaamse Regering kan optreden.” (*Parl. St.*, Vl. Parl., 2011-2012, nr. 1411/1, p. 16).

In het licht van die toelichting is het volgens de Raad van State niet de bedoeling van de Vlaamse decreetgever om de Vlaamse regering te machtigen nog in bijkomende terugvorderingsgevallen te voorzien “buiten” het hiervoor genoemde kader van de algemene bepalingenwet waarbinnen de Vlaamse regering gemachtigd werd om op te treden. In die omstandigheden moeten de in artikel 47, § 1, van het subsidiebesluit opgesomde gevallen van terugvordering veeleer worden beschouwd als (uitdrukkelijk) door het decreet voorziene voorwaarden als bedoeld in artikel 13, eerste lid, 1° (en in artikel 11, tweede lid) van de algemene bepalingenwet van 16 mei 2003, dit zijn de, te dezen, decretale voorwaarden waaronder subsidie wordt toegekend (en die ook moeten zijn vervuld tot het behoud ervan), precies zoals het doelgebonden karakter van de subsidie er een is. Met andere woorden: niet-naleving van de decretaal bepaalde voorwaarden, geeft aanleiding tot onmiddellijke terugbetaling van de steun, te dezen door inhouding op de laatste schijf.

Geen van de partijen betwist dat het geval van de terugvordering bij “sluiting in het kader van een sociaal-economische herstructureringsoperatie met tewerkstellingsafbouw tot gevolg binnen vijf jaar na het beëindigen van het strategisch [...] opleidingsproject” in artikel 47, § 1, 1°, van het subsidiebesluit reeds gekend was op het ogenblik van de door de verzoekende partij ingediende subsidieaanvraag en de toekenning van de subsidie. Bij de subsidieaanvraag is overigens een door de verzoekende partij ondergetekende verklaring gevoegd waarin zij zich er (onder meer) toe verbindt de bepalingen van het decreet van 31 januari 2003 betreffende het economisch ondersteuningsbeleid (en zijn opvolger het decreet van 16 maart 2012), de uitvoeringsbesluiten en het oproepingsbesluit van de Vlaamse minister, bevoegd voor het economisch beleid,

na te leven en het Agentschap Economie alle nodige inlichtingen over deze aanvraag te verschaffen.

13. Rest nog de vraag welk bedrag in dit geval terugbetaald of, te dezen preciezer, ingehouden moet worden. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat het te dezen toegepaste geval van terugvordering het in artikel 47, § 1, 1° geïllustreerde geval van “sluiting in het kader van een sociaaleconomische herstructurering met tewerkstellingsafbouw tot gevolg binnen vijf jaar na het beëindigen van het strategisch investerings- of opleidingsproject” betreft. Daargelaten de vraag of *in casu* wel van “sluiting” sprake is hetgeen in voorkomend geval door de bevoegde rechtsmacht moet worden beoordeeld, kan de verwerende partij worden gevolgd waar zij in haar laatste memorie benadrukt dat uit de bewoordingen van artikel 47, § 1, 1° van het subsidiebesluit moet worden afgeleid dat de omvang van de (verplichte) terugvordering bij sluiting “met tewerkstellingsafbouw”, wordt gedetermineerd door de mate van de tewerkstellingsafbouw zodat de verwerende partij ook op het vlak van het terug te vorderen of in te houden bedrag niet over een discretionaire doch over een gebonden bevoegdheid beschikt. Bovendien kan bezwaarlijk worden aangenomen dat bij sluiting, ongeacht de mate van tewerkstellingsafbouw, de totaliteit van het eerder toegekende bedrag moet worden teruggevorderd. Een dergelijke lezing zou immers onredelijk zijn.

14. Gelet op de voorgaande overwegingen dient te worden geoordeeld dat de bestreden beslissing volledig wordt gedetermineerd door de geldende regelgeving. Bij gebrek aan uitdrukkelijke bevoegdheidstoewijzing aan de Raad van State behoort dit geschil tot de bevoegdheid van de hoven en rechtbanken.

15. De exceptie is gegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. De verzoekende partij wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van negen maart tweeduizend zestien, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

Geert Debersaques,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	staatsraad,
Kaat Leus,	staatsraad,
bijgestaan door	
Joris Casneuf,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Geert Debersaques